Ч. 63. Субота 1 цьвітня (19 марта) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческо-німецкі переговори. — Можливий компроміс на Угорщині. — Німеччина і Франция а Марокко. — Ворохобня на Креті. — Події в Росиї і російско-японьска війна.

Підчас коли лиш комісиї парляментарні радять а прочі посли мають доволі часу на инші занятя, ведуть ся досить пильно наради ческих і німецких послів в справі ческо-німецкого порозуміня. Розходить ся поки що о то, щоби Німці перестали робити обструкцию в ческім соймі, так, як перестали єї робити Чехи в палаті послів. Справа рішить ся остаточно на зборах ческо-німецких послів, котрі небавком будуть скликані, а на котрих має рішити ся, чи німецкі посли мають перестати робити обструкцию в соймі чи ні.

Здає ся, що на Угорщині прийде до якогось компромісу а ознаки того добачують в тім, що Франц Кошут був на двірскім обіді, і що Цісар висказав єму надію, що запутанини на Угорщині будуть полагоджені; що сполучена опозиция готова відложити засіданя палати послів аж поза 4 цьвітня, хоч після старої постанови з 1848 р. нова палата повинна найдальше 4 цьвітня розпочати свої наради і наконець в тій вісти, після котрої за посередництвом Седенія удало ся довести до порозуміня з опозициєю і тепер ґр. Андраші буде знов покликаний до Цісаря а тоді або буде ще раз переговорювати з опозициєю в справі утвореня нового кабінету або верне від Цісаря вже яко десиґнований президент міністрів. Ліберальна партия ухвалила заяву зложену з двох точок. В першій точці сказано, що ліберальна партия уважає економічну спільність з Австриєю за конечну а в другій обговорює справи войскові і домагає ся переведеня давнійшої т. зв. „проґрами девятьох“.

Подорож цісаря Вільгельма до Танґера набирає щораз більшого значіня політичного. В Танґері лагодять для цісаря так величаве повитане, якого Танґер ще ніколи не бачив, а в котрім бере участь також і султан Марокка через свого заступника, стрия Мулея Абдул Малека, котрий вже приїхав до згаданого міста. Місцеві жителї, котрі ще ніколи не виділи такого приготовленя на повитанє якогось монарха, розуміють значінє сеї гостини і кажуть, що она викличе величезний рух в цілім краю. Всюди чути лиш той один погляд, що гостина німецкого цісаря буде великим ударом для францускoго впливу в Марокко. Замітне єсть то, що й деякі російскі ґазети зачинають вже пригадувати Франциї, що встає дух Бісмарка, щоби не дати Франциї утворити в північній Африцї одну велику кольонію сягаючу від заливу Бізерти аж до Атлянтийского моря. Єсть се найлiпший знак — каже „Русск. Слово“ — що Франция повинна держати ся Росиї.

Треба таки признати, що подорож німецкого цісаря до Танґера викликала немале заклопотанє не лиш у францускиx, але й анґлійских верховодячих кругах, бо мов би у відповіди на ню заповідають у Франциї великі торжества на повитанє анґлійскої фльоти. Франция і Анґлія старають ся тепер взагалі показати свою згоду в справі марокканьскій і дати доказ, що хотять і дальше спільно і згідно в сій справі поступати.

Кретийцям навкучило ся вже мирне житє та ще й під властию такою межинародного комісаря, як єсть грецкий князь, і в імени котрого єго секретар Пападіямантопульос робить все, що хоче. Кретийці заповіли отже явно революцию, а одна часть з них проголосила отверто прилученє Крети до Греції, а рівночасно повідомила о тім і всіх консулів держав заграничних. То прилученє однак не відносить ся до місцевостий обсаджених межинародним войском і до тої полоси, котру адмірали в 1897 р. визначили яко неутральну. Дальше заявили Кретийці, що полишають дотеперішну ад-

---

3)

МАЛЬВА.

(З російского — Максима Ґоркого).

(Дальше).

Зразу єї губи ледви замітно дрожали, потім запалали очи, на єї лицях показали ся ямки і она сьміяла ся.

Василь здивований глядів на неї, як она сьміяла ся так голосно і вдоволено, немов він зовсім єї не бив.

— Що тобі, чортице! — крикнув неспокійно і сіпнув єї за руку.

— Василю! — Ти мене бив? — спитала шепотом.

— Ну, я... а хтож? — Нічого не розуміючи, він дивив ся на неї і не знав, що тепер діяти. Чи не вдарити єї ще раз? Але лють вже проминула і єго рука не піднимала ся на неї.

— Отже ти мене любиш? — знов спитала она, а від єї шепоту стало єму горячо.

— Добре, чортице! — сказав понуро. — Так тобі треба!

— Василю! А я думала, що ти вже мене не любиш... Думаю: от тепер син до него приїхав і задля него він мене прожене...

І она все сьміяла ся дивно та голосно.

— Дурна! — сказав Василь, мимохіть усьміхаючись. — Син... що він має мені приказувати?

Він стидав ся перед нею і жаль єму було єї, але згадавши єї слова, він знов сказав строго:

— Син тут ні при чім... А що я вдарив тебе, ти сама винна, на що мене дрочила?

— Та я так навмисне... пробувала тебе...— і усьміхнула ся успокоюючо та притулила ся плечем до него.

Він подивив ся в напрямі буди і обняв єї.

— Ей ти... пробувала! Чого пробувати? От і допробувалась.

— Нічого! — сказала Мальва спокійно і прижмурила очи — я не серджу ся... атже ти набив з любови? Але я тобі за се відплачу ся!

Подивилась бистро на него, здрігнула ся і знизивши голос, повторила:

— Ох, ще й як відплачу ся!

Василь почув у тих словах приємну для себе обіцянку, котра солодко єго зворушила. Усьміхаючи ся вдоволено, він спитав:

— Та як! Ану!

— Побачиш! — сказала спокійно, дуже спокійно, але губи у неї тремтіли.

— Ах, ти любко моя! — крикнув Василь і обняв єї кріпко. — А знаєш, як тебе набив, ти стала для мене дорожшою! Єй Богу! Вірнійшою, чи що...

Чайки літали над ними. Пестливий вітер з моря приносив воду филь майже до їх ніг, а невтихаючий сьміх моря все так гомонів...

— Га, таке то на сьвіті! — сказав Василь, зітхнувши і задуманий голубив женщину, що пригорнула ся до него. — І яке то все дивне: що грішне, то й солодке! От ти нічого не розумієш... а я часом задумаю ся про житє, аж страшно стане. Особливо в ночи, коли не спить ся... Дивиш ся, перед тобою море, над тобою небо, а довкола так темно, страшно, а ти сам. І станеш тоді сам для себе таким маленьким, і здаєсь, що земля під тобою ворушить ся і нікого на ній крім тебе нема. Коби ти тоді була... все таки було-б нас двоє...

Мальва зажмуривши очи лежала на єго колїнах і мовчала. Грубоватe, але добродушне, обгоріле від сонця лице Василя похилило ся над нею і єго велика, сивава борода скоботала єї в шию. Женщина не рухала ся, лише єї груди підносили ся високо і рівно.

Очи Василя то блукали по мори, то задержували ся на тих грудях, що були так близько него. І він оповідав їй, як сумно самому бути, і як мучать безсонні ночи, повні чорних гадок про житє. Потім він почав цілувати єї в губи, поволи, і цмокав своїми губами так голосно, начеб їв горячу, добре помащену кашу.

Майже три години перебули они тут, а коли вже сонце мало заходити, Василь сказав сумним голосом:

— Ну, піду зварити чай, незабаром пробудить ся гість.

Мальва лінивим рухом розніженої кітки відсунула ся на бік, а він підвів ся нерадо і пішов до буди. Женщина ледви відкрила віі, глянула за ним і зітхнула так, як люди, що увільнили ся від томлячого тягару.

Минула ще година і они вже всі троє сиділи довкола огнища, при кипучім горшку і розмавляючи пили чай.

мініcтрацию краю аж до часу, коли буде установлене нове правительство.

Теперішне внутрішне положенє в Росиї можна назвати хиба одним великим хаосом, з котрого ніхто не знає виходу. Селяни бунтують ся, робітники страйкують, інтеліґенция, о скільки поступова, гороїжить ся; земства і ради громадскі радять і ухвалюють резолюциї та шлють петициї до правительства, котре їх не слухає; чиновництво де може, там душить і каже войску стріляти; реакция ставить завзяти опір; цар підписує, що єму предложать; комітет міністрів і всілякі комісиї радять без кінця і без видимого успіху — отсе єсть загальний образ теперішних відносин в Росиї. В виду того не дивота, що професор права кн. Трубецкой, обговорюючи у „Ведомостях" теперішне положенє праси російскої, так написав: Комісиї, які скликало міністерство справ внутрішних, то чиста комедия. Члени праси, яких покликав міністер справ внутрішних до участи в конференциї, то самі реакціоністи, котрих погляди так знані, що можна наперед предвидіти, що вийде з тої конференциї. Кн. Трубецкой питає правительство, чи оно дійстно гадає, що поліцийними средствами здержить рух, який проявив ся в Росиї. Остереженя, які дає правительство прасі, не роблять вже ніякого враженя. Камінє з Порт Артура і Мукдена говорить. Кн. Трубецкой кінчить словами: Звертаємо ся до вас з послідною просьбою: Зробіть щось, але зараз, заки буде не запізно.

В справі мира доносить париска ґазета „Matin", що японьский амбасадор в Льондоні Гаяші, запитаний в справі мира, сказав: До всіх вістий про мирові переговори не привязую ніякої ваги; они будуть заєдно повтаряти ся. Мир настане аж тоді, коли Росия того зажадає.

З Петербурга доносять, що Японці поступають поволи наперед. Аж тепер показують ся російскі страти в цілій величині. Запаси поживи під Мукденом по части спалено, по части лишено. Загальну страту обчисляють тепер на три міліони рублів. Аж тепер стало публично звістно, що ґен. Куропаткін на чотири дні перед відворотом з Мукдену казав тренам їхати на північ; длячого того приказу не виконано, не знати. Опісля коли армія мусіла уступати, трени якраз викликали серед неї найбільше замішанє і причинили ся немало до поражки.

Новинки.

Львів, дня 31-го марта 1905.

— Відзначеня. З нагоди 50-літного єствованя центральної комісиї старинностий, Є. В. Цїсар надав ордери зелїзної корони III. кляси професорам львівского університету д-рови Іванови Болоз-Антоневичеви і дрови Людвикови Фінклеви.

— Іменованя. Є. В. Цїсар іменував приватного доцента університету в Інсбруцї д-ра Йосифа Шаца, надзвичайним професором старонїмецкого язика і літератури на університетї у Львові.

— Санкция законів. Є. В. Цїсар санкционував ухвалені галицким соймом закони в справі помочи на будову льокальних зелїзниць Львів-Підгайцї і Тарнів-Щутин.

— Нова руска ґімназия. З початком шкільного року 1905/6 будуть в Станиславові відкриті дві кляси рускої ґімназиї, поки-що яко паралельки тамошної ґімназиї польскої.

— Капітан ґр. Шептицкий. Міністерство війни у Відни дістало вість з головної російскої кватири, що капітан ґенерального штабу ґр. Шептицкий, приділений до головної російскої кватири, находив ся підчас битви під Мукденом при відділї ґен. Ренекамифа і вийшов зовсім щасливо. Тепер находить ся ґр. Шептицкий також при Ренекамфі, котрий разом з иншими відділами російскої армії відступає в напрямі Кіріна і Харбіна.

— Запала ся земля в селї Кишковичах коло Величкп на просторі пів морга, а на запалім місци утворило ся озеро солоної води. Як пояснють місцеві селяни, сягають аж до того місця старі копальнї соли в Величцї і імовірно перегнилі деревяні підпори поломили ся і викликали опаданє землї. Місце, де утворило ся озеро, положене недалеко хат і тому серед людий настав переполох.

— Стация жандармериї в Грушеві, яворівского повіта, перенесена до Дорогомишля, положеного в тім самім повітї.

— З Олеська пишуть нам: Загальні збори членів „Руского Народного Дому", стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою в Олеську, відбудуть ся 13-го н. ст. цьвітня 1905 (четвер) о год. $1^1/_2$ з полудня в канцеляриї уряду громадского в Олеську з отсим порядком: 1. Відчитанє протоколу з послідних загальних зборів товариства; 2. звіт дирекциї з діяльности і рахунків (предложенє білянсу) за рік 1904; 3. звіт комісиї ревізийної; 4. предложенє в справі подїлу чистого зиску; 5. вибір двох членів і одного заступника до Ради надзираючої на місце вильосованих; 6. затверджене трох заступників Дирекциї; 7. вибір трох членів комісиї ревізийної на рік 1905; 8. внесеня і інтерпеляциї членів. Єсли би в означеній порі не зібрало ся вимаганє статутом число членів (20) товариства, то о год. $^1/_2 3$ з полудня того-ж самого дня відбудуть ся другі загальні збори без огляду на число присутних членів (§ 22 д. стат.) Право голосованя на загальних зборах мають ті члени товариства, котрі уплатили що найменше оден удїл в цілости (§ 14 б). Участники мають виказати ся удїловими книжочками. Олесько 28-го марта 1905. — Від Ради надзираючої.

— Хотів єму помогти. Поліция арештувала оногди у Львові звістного злодія Геция Суфріна, котрий хотів достарчити одежи арештантови карного заведеня Хасклеви Букебавмови, що був занятий рубанєм дерева на подвірю будинку головної почти, аби улекшити єму утечу. Суфріна відставлено до поліцийних арештів.

— Самоубийство. В Ланцутї відобрав собі оногди житє вистрілом з револьвера в голову Мавриций Фрід, купець з Перемишля, що перебував там у своєї тещі, Байлї Гольдманової. Причина самоубийства незвістна.

Сонце вже прикрашувало море живими барвами заходу, а зеленкуваті филї під чарівною силою єго проміннів блестїли пурпуром і ніжним цьвітом рожі.

Василь сербав чай з білого, глиняного горняти, розпитував сина про село і сам міркував про него. Мальва не мішала ся до розмови, лиш слухала їх поважних слів.

— Отже хлопи ще живуть?

— Якось живуть! — відповідав Яков.

— Та нашому сватови не богато треба. Хата й хліб.... в сьвято чарка горівки.... тай вже. Але й того там нема. Чи я був би сюди пішов, як би дома міг найти хліб? В селї я сам собі пан, кождому рівний.... а тут, от слуга!

— Зате тут можна більше їсти і робота лекша....

— Ну, то велике питанє. Часом всї кости болять, як поломані, а до того тут працюєш для чужих, дома для себе самого....

— Але заробиш більше.... — відповів спокійно Яков.

В душі Василь годив ся з доказами сина: на селї і житє і робота тяжші ніж тут, так, але пощо Яков має про се знати? Тому сказав понуро:

— А ти рахував тутешний заробок? На селї, небоже....

— Як в ямі.... темно і тїсно.... — засьміяла ся Мальва. — Особливо бабам дуже кепско. Сама журба....

— Бабам всюди однаково.... і всюди такий самий сьвіт, те саме сонце.... — забурмотів Василь, глянувши на неї.

— Ну, що-до того, брешеш! — кликнула живо. — На селї хочу, чи не хочу, а мушу йти замуж. А замужна баба вічна наймичка: мусить орати, прясти, доглядати худоби, родити дїти.... що там для неї самої лишає ся? Тілько побої чоловіка і єго лайка....

— Не все побої.... — перебив Василь.

— А тут я.... говорила дальше, не слухаючи єго — я тут нікому не потребую корити ся. Свобідна як чайка! Куди захочу, там лечу! Ніхто менї не загородить дороги.... Ніхто мене не сьміє доторкнути ся....

— А як доторкне ся? — спитав Василь усьміхаючись і пригадуючим голосом.

— Ну, тоді вже відплачу ся! — сказала тихо і огонь в єї очах погас.

Василь усьміхнув ся ласкаво.

— Ей, ти — лише пискуєш, але нема в тебе сили! Говориш от, як баба! На селї баба конче потрібна, а тут живе лише для забавки.... — Він замовчав на хвилю і додав: — Для гріха!

Коли їх розмова урвала ся, задуманий Яков зітхнув і сказав:

— Тому морю, здаєсь, нема кінця....

Всї троє поглянули на водну пустиню, що простягала ся перед ними.

— Коби то всьо була земля! — сказав Яков, широко махнувши рукою. — А до того чорнозем! І коби єго можна орати!

— Диви на него! — добродушно засьміяв ся Василь, поглянувши одобрюючо в лице сина, що аж почервоніло від сили висказаного бажаня. Єму було приємно чути в словах сина любов до землї, і він подумав, що може тота любов покличе Якова від покус свобідного бурлацкого житя назад до села. А він лишить ся тут з Мальвою і все буде по старому....

— Се ти, Якове, добре сказав! Мужик так і мусить говорити, бо добуває свою силу з ниви: доки на нїй сидить, живе, а покине єї, пропав! Мужик без землї, як дерево без коріня: до роботи надає ся, але не видержить довго — гниє! І нема на нїм тої лїсової краси, таке обгризене, обчімхане, невидне!... Се ти, Якове, сказав сьвяту правду....

А море приймало сонце до свого нїдра і стрічало єго привітливою музикою плюскоту филь, обсипаних єго прощальним проміннєм, немов дивними цьвітами, нескінчено богатими в краски. Божеске жерело сьвітла, що творить житє, прощало ся тут з морем чудовою гармонією барв, щоби десь далеко від тих троїх людий, що слїдили за ним, розбудити сонну землю радістним блеском досьвітного марева.

— Менї аж душа тає, коли дивлю ся на захід сонця, єй Богу! — сказав Василь, обертаючись до Мальви.

Она мовчала. Сині очи Якова сьміяли ся, блукаючи по далекім мори.

Довго всї троє глядїли задумчиво туди, де гасли послідні хвилї того дня. Зараз коло них тлїло вугле під чайником. За ними розстелювала свої тїни ніч. Жовтий пісок темнів, чайки десь позникали, всьо довкола ставало таке тихе, таке задумчиве, як у мриї. А навіть невтихаючі филї, що вибігали на пісок насипу, гомоніли вже не так весело і шумно, як за дня....

— Чого я сиджу? — сказала Мальва. — Треба йти.

Василь заворушив ся на своїм місци і глянув на сина.

— Куди спішиш ся? — буркнув невдоволений. — Зажди, зараз вийде місяць.

— Пощо менї місяць? Я не бою ся... не перший раз відходжу в ночи з відси!

Яков поглянув на батька і прижмурив очи, скриваючи усьмішку, що в них блищала. Потім глянув на Мальву, а коли стрінув ся з єї очима, збентежив ся.

— Ну, то йди... — сказав Василь невдоволений і сумний.

Она встала, попрощала ся і поволи пішла здовж насипу, а филї, підбігаючи під єї ноги, немов єї зачіпали. На небі запалювали ся зорі, єго золоті цьвіти. Яркий кафтаник Мальви затирав ся в сумерку все більше, чим дальше она віддаляла ся від Василя і єго сина.

— **Огні.** В Єзуполи знищив пожар сими днями два мешкальні доми вартости около 1000 корон. Причиною огня була лиха будова комина. В Лошневі, теребовельского повіта, згоріли дві селяньскі загороди. Шкода виносить звиж 3000 корон і була обезпечена. — В Нежухові, стрийского повіта, погоріло сими днями пять селяньских загород. Шкода майже в цілости обезпечена, виносить 6000 корон. — В Тростянци, яворівского повіта, знищив огонь сими днями чотири селяньскі загороди, загальної вартости 4200 корон.

— **Сензацийне зізнане.** З Ню-Йорку доносять, що арештований в 1903 р. за динамітовий замах, Руссо, зложив сензацийне зізнане в справі експльозиї на американьскім воєннім кораблі „Maine", котрого висаджене у воздух причинило ся до вибуху іспаньско-американьскої війни в 1895 р. Руссо зізнав, що в порозуміню з кубаньскими повстанцями вигадав плян висадження у воздух численних іспаньских кораблів. Один з повстанців, що мав сей плян виконати, через похибку прикріпив міну під згаданим американьским кораблем, наслідком чого наступила експльозия. Той чоловік скінчив опісля самоубийством.

— **Експльозия в мешканю анархіста.** З Парижа доносять: В мешканю якогось Дідарета, чоловіка без занятя, лучила ся оногди експльозия динаміту. Тяжко раненого Дідарета відвезено до шпиталя. При ревізиї найдено анархістичні брошури.

† **Померла** Юлиянна із Стахурских Литвиновичева, вдова по бл. п. декані і пароху в Олешеві, дня 29 с. м., в 83-ім році житя.

Телеграми.

Будапешт 31 марта. Є. В. Цісар приняв нині на авдиєнциї міністра війни Пітрайха і команданта маринарки адмірала ґр. Монтекукколі. Авдиєнция тревала близько годину, а опісля оба конферували з міністром Люкачем.

Відень 31 марта. Комісия буджетова по рефераті посла Романчука залагодила титул „друкарня державна" і розпочала дискусию над етатом почт і телеґрафів.

Відень 31 марта. Австро-угорский амбасадор Седеній-Маріч приїхав тут з Будапешту.

Кольонія 31 марта. До „Köln. Zeitung" доносять з Танґера: Проводир розбишацких ватаг Раісулі висказав бажанє, що хоче зложити цісареви Вільгельмови свою чолобитню. Власти позволили єму на то і завірили єго, що не виступлять против него. Раісулі прибуде з великою дружиною і представить ся цісареви Вільгельмови в своїм новім характері каіда (ґубернатора диких племен в пустини).

Петербург 31 марта. (Урядово.) Шеф польного штабу першої манджурскої армії Харкевич покликаний на шефа штабу головнокомандуючого ґен. Ліневича на місце ґен. Сахарова, котрий іменований членом Александрівского комітету опіки над раненими. Членом тогож комітету іменований також командант першого сибірского корпуса ґен. бар. Штакельберґ. (Діждали ся авансу! — *Ред.*).

Токіо 31 марта. (Бюро Райтера). Дня 23 с. м. прихопили Японці корабель „Industry", котрий плив з транспортом вугля до Владивостока.

Токіо 31 марта. (Бюро Райтера). Всі тутешні часописи повтаряють вісти европейских і американьских ґазет о предложенях мирових і обговорюють їх широко та доказують, що Японія постановила енерґічно вести війну дальше аж до повної побіди. З Японії відходять що раз сьвіжі войска на фронт, утворені з покликаних недавно вояків.

Прийди скорійш, коханий мій,
На моїй груди сум розвій!

засьпівала Мальва високим і різким голосом.

Василеви здавало ся, що она стапула і жде. Він плюнув з досади і подумав:

— Се она навмисне... дразнить мене... чортиця!

— А диви, сьпіває! — сказав Яков, усьміхнувшись.

В сумерку можна було доглянути лише сіру точу.

До моїх горнись грудий,
І на всіх забудь людий...

лунав над морем єї голос.

— А диви! — крикнув Яков і подав ся цілий в ту сторону, звідки доходили спокусливі слова.

— Отже ти не міг дати собі з господарством ради — роздав ся строгий і низкий голос Василя.

Яков здивований поглянув на него і повернув на давне місце.

Гублячись в шумі филь, доходили до них поодинокі, відорвані слова привабливої пісні:

Тяженька нічка і сумна,
Не годна спати я одна...

— Душно! — сказав тужливо Василь, перевертаючись на піску. — Вже ніч, а так душно! Така проклята сторона....

— Се пісок... загрів ся в день... — відповів Яков, відвертаючись на бік і немов загикуючись.

— Ти чого? Сьмієш ся, чи що? — спитав єго батько.

— Я? — відозвав ся невинно Яков. — З чого?

— Та бо й нема таки з чого....

І они замовкли.

Але крізь шум филь долітали до них то зітханя, то тихі, пестливо приваблиі звуки.

— — — — — — — — — — — —

Минули два тиждні і знов настала неділя, і знов Василь Легостев, лежачи на піску коло своєї буди, глядів на море і дожидав Мальви. І безмежне море сьміяло ся, відбиваючи в собі сонце, і повставали безчисленні филі, вибігали на пісок, скидали із себе піну і знов бігли назад до моря, щоби в нім розплисти ся....

Всьо було таке саме, як тому чотирнайцять днів. Лиш Василь дожидав своєї любки нетерпеливо, не з такою спокійною певностию, як давнійше. Тамтої неділі єї не було, отже нині мусить вже бути. Він не сумнівав ся, що она прийде, але він хотів побачити єї як найскорше. Яков не буде нині на перешкоді. Передвчера був тут з иншими робітниками, брав собі сіти і сказав, що в неділю рано вибере ся до міста купити собі сорочок. Він наймив ся за пятнайцять рублів на місяць, їздив вже кілька разів ловити рибу і виглядав тепер відважно та весело. Заносило від него, як і від инших робітників, солоною рибою і як инші, був брудний та обдертий. Василь зітхнув на думку про сина.

— Коби лиш він тут не зіпсув ся... а то розпустить ся... тоді й не схоче вже вертати до села.... І тоді я сам....

Крім чайок на мори не було нікого. Там, де оно було відділене від неба тонкою смугою піскового берега, являли ся тут і там чорні точки, мчали ся по ній і щезали. А човна все не було, хоч проміне сонця падало вже на море майже прямовісно. В ту пору Мальва була звичайно вже тут....

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·06	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Агенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).